

Sygn. akt V CNP 102/07

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz

w sprawie ze skargi ZO

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Okręgowego w B.

z dnia 9 listopada 2006 r. sygn. akt [...]

w sprawie z wniosku JO

przy uczestnictwie ZO

o podział majątku dorobkowego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 lipca 2007 r.,

- 1) odrzuca skargę,**
- 2) zasądza od ZO na rzecz JO kwotę 1800, zł (jeden tysiąc osiemset) tytułem kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 9 listopada 2006 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację uczestnika postępowania od postanowienia Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 11 maja 2006 r. w sprawie o podział majątku dorobkowego.

Uczestnik postępowania ZO zaskarżył wskazane wyżej postanowienie Sądu Okręgowego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje przymus adwokacko-radcowski, obejmujący również postępowanie o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 87¹ § 1 k.p.c.). Zaniechanie obowiązku dołączenia do skargi pełnomocnictwa podlega rygorowi przewidzianemu w art. 424⁶ § 2 i 3 k.p.c.

Pełnomocnik uczestnika, adwokat WS, wniósł razem ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, pełnomocnictwo do sprawy o podział dorobku - k. 10. Na wezwanie Sądu Okręgowego adwokat wyjaśnił (k. 30), że „prostuje” tylko sygnaturę. Pełnomocnik ZO pomimo wezwania do złożenia pełnomocnictwa procesowego do wniesienia skargi, nie uzupełnił tego braku, ponieważ pełnomocnictwo złożone ze skargą (k. 10) dotyczy sprawy o „podział dorobku”, natomiast sprawa jest odrębną sprawą i stanowi I fazę postępowania odszkodowawczego przeciwko Skarbowi Państwa. Na marginesie należy wskazać, że o treści pełnomocnictwa decyduje strona (mocodawca), a nie pełnomocnik. Treści pełnomocnictwa nie może zatem uzupełniać (prostować) pełnomocnik.

Należy podkreślić, że postępowanie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424¹ - 424¹² k.p.c.) nie jest kontynuacją postępowania zakończonego prawomocnie kwestionowanym orzeczeniem sądu

drugiej instancji, a wyjątkowo - pierwszej instancji (art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c.). Skarga ta jest nadzwyczajnym środkiem umożliwiającym skuteczne dochodzenie roszczenia odszkodowawczego od Skarbu Państwa za niezgodną z prawem działalność orzeczniczą sądu jako organu władzy publicznej (art. 417 § 1 k.c.). Realizacja roszczenia odszkodowawczego następuje dwufazowo. Pierwszą fazę inicjuje omawiana skarga i jest to „właściwe postępowanie” dla stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.), a wyrok uwzględniający skargę stanowi niezbędny prejudykat do dochodzenia roszczenia odszkodowawczego.

Postępowanie wywołane skargą ma charakter kontrolny i w tym znaczeniu jest związane ze sprawą poddaną kontroli. Należy w konsekwencji uznać, że umocowanie adwokata lub radcy prawnego do reprezentowania strony skarżącej w sprawie o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie może wynikać z treści pełnomocnictwa udzielonego temu pełnomocnikowi w sprawie zakończonej prawomocnie orzeczeniem kwestionowanym w skardze (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2005 r., V CZ 61/05, nie publ.).

Wniesiona skarga podlegała odrzuceniu już przez Sąd Okręgowy (art. 424⁶ § 3 k.p.c.). Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 424⁸ § 1 k.p.c.) i rozstrzygnął o kosztach sądowych (art. 520 k.p.c.).